

- 4) Czy w celu stosowania ustanowionych rozporządzeniem nr 2988/95 zasad dotyczących przedawnienia, należy uznać, że każda czynność przerywająca bieg przedawnienia w odniesieniu do roszczenia głównego, przerywa także bieg przedawnienia w odniesieniu do odsetek, mimo iż czynności, które przerwały bieg przedawnienia nie odnoszą się do odsetek, lecz do wierzytelności głównej?
- 5) Czy upływ terminu przedawnienia następuje wraz z upływem maksymalnego terminu przewidzianego w art. 3 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia nr 2988/95, jeśli w tym terminie agencja płatnicza żąda zwrotu nienależnie wypłaconej pomocy bez jednoczesnego żądania zapłaty odsetek?
- 6) Czy przewidziany w ogólnych przepisach prawa pięcioletni termin przedawnienia, wprowadzony do prawa krajowego w art. 2224 kodeksu cywilnego ustawą nr^o2008–561 z dnia 17 czerwca 2008 r., mógł zastąpić, w odniesieniu do przedawnień, których terminy jeszcze nie upłynęły w dniu wejścia w życie tej ustawy, przewidziany rozporządzeniem nr 2988/95 termin przedawnienia wynoszący cztery lata – w myśl odstępstwa przewidzianego w art. 3 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia?

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 102, s. 11).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 770/96 z dnia 26 kwietnia 1996 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3002/92 ustanawiające wspólne szczegółowe zasady kontroli wykorzystania i/lub przeznaczenia produktów z interwencji (Dz.U. L 104, s. 13).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Bruxelles (Belgia) w dniu 12 listopada 2015 r. – Raffinerie Tirlemontoise SA/État belge

(Sprawa C-585/15)

(2016/C 038/44)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Raffinerie Tirlemontoise SA

Strona pozwana: État belge

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 33 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2038/1999 z dnia 13 września 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁽¹⁾, należy, zwłaszcza w świetle wyroku z dnia 27 września 2012 r. Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 i C-234/10), interpretować w ten sposób, że, w celu obliczenia średniej straty należy, w odniesieniu do wszystkich wywożonych kategorii cukru, podzielić sumę rzeczywistych wydatków przez sumę wywiezionych ilości, niezależnie od tego, czy w odniesieniu do tych ilości rzeczywiście zostały wypłacone refundacje wywozowe?
2. Czy art. 33 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2038/1999 z dnia 13 września 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, należy, zwłaszcza w świetle wyroku z dnia 27 września 2012 r. Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 i C-234/10), interpretować w ten sposób, że przeniesienia, które należy uwzględnić (po stronie debetowej i kredytowej) przy łącznym ustalaniu opłat produkcyjnych należy, w odniesieniu do wszystkich wywożonych kategorii cukru, obliczyć dzieląc sumę rzeczywistych wydatków przez sumę wywiezionych ilości, niezależnie od tego, czy w odniesieniu do tych ilości rzeczywiście zostały wypłacone refundacje wywozowe?

3. Czy w przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej rozporządzenia nr 2267/2000 ⁽²⁾ i nr 1993/2001 ⁽³⁾ należy uznać za nieważne?

⁽¹⁾ Dz.U. L 252, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2267/2000 z dnia 12 października 2000 r. ustalające kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 1999/2000 (Dz.U. L 259, s. 29).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1993/2001 z dnia 11 października 2001 r. ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2000/2001 (Dz.U. L 271, s. 15).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia
n° 1de Jerez de la Frontera (Hiszpania) w dniu 16 listopada 2015 r. – Banco Santander, S.A./
Cristobalina Sánchez López**

(Sprawa C-598/15)

(2016/C 038/45)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Jerez de la Frontera

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Banco Santander, S.A.

Strona pozwana: Cristobalina Sánchez López

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest sprzeczne z wymienionymi przepisami dyrektywy (art. 3 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG) ⁽¹⁾ i jej celami uregulowanie takie jak uregulowanie krajowe, które ustanawia postępowanie takie jak postępowanie w trybie art. 250 ust. 1 pkt 7 Ley de Enjuiciamiento Civil (kodeksu postępowania cywilnego), w którym sąd ma obowiązek wydania wyroku nakazującego wydanie lokalu mieszkalnego, do którego była prowadzona egzekucja, osobie, której lokal ten został przyznany w pozasądowym postępowaniu egzekucyjnym, w którym to postępowaniu, zgodnie z obowiązującym systemem uregulowanym w art. 129 Ley Hipotecaria (ustawy o hipotece) w brzmieniu nadanym ustawą 1/2000 z dnia 8 stycznia 2000 r. i w art. 234–236-0 Reglamento Hipotecario (rozporządzenia w sprawie hipoteki) w brzmieniu nadanym dekretem królewskim 290/1992, nie było możliwości ani przeprowadzenia z urzędu kontroli sądowej nieuczciwych warunków umownych, ani skutecznego sprzeciwu dłużnika na takiej podstawie, czy to w ramach egzekucji pozasądowej, czy to w ramach odrębnego procesu sądowego?
- 2) Czy jest sprzeczne z wymienionymi przepisami dyrektywy i jej celami uregulowanie takie jak przepis przejściowy 5 z ustawy 1/2013, który zezwala na zawieszenie przez notariusza pozasądowego postępowania egzekucyjnego dotyczącego wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, które było wszczęte w chwili wejścia w życie ustawy 1/2013, jedynie wówczas gdy konsument wykaże, że zaskarżył nieuczciwy charakter któregoś z warunków umowy o kredyt hipoteczny stanowiącego podstawę sprzedaży pozasądowej lub określającego kwotę wymagalną, i to o ile to odrębne żądanie zostało wniesione przez konsumenta w terminie jednego miesiąca od opublikowania ustawy 1/2013, mimo braku osobistego doręczenia konsumentowi informacji o tym terminie oraz zanim nastąpi przyznanie własności przez notariusza?
- 3) Czy wymienione przepisy dyrektywy, jej cel oraz obowiązek, jaki nakłada ona na sąd krajowy, polegający na badaniu z urzędu nieuczciwych warunków umownych w umowach konsumenckich bez potrzeby złożenia stosownego wniosku przez konsumenta, należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one sądowi krajowemu, w postępowaniu takim jak to ustanowione w art. 250 ust. 1 pkt 7 kodeksu postępowania cywilnego lub w procedurze „sprzedaży pozasądowej” uregulowanej w art. 129 ustawy o hipotece, na niestosowanie prawa krajowego, kiedy nie pozwala ono na kontrolę sądową z urzędu, zważywszy na jasność przepisów dyrektywy i utrwalone stanowisko Trybunału Sprawiedliwości w przedmiocie ciężącego na sądach krajowych obowiązku badania z urzędu istnienia nieuczciwych warunków umownych w sporach dotyczących umów konsumenckich?